ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **L. M.,** zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Černého 517/13, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje,** se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 20. 1. 2016, č. j. 52 A 37/2015 – 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce L. M. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 20. 1. 2016, č. j. 52 A 37/2015 – 51, a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, (dále také „krajský soud"), napadeným rozsudkem ze dne 20. 1. 2016, č. j. 52 A 37/2015 – 51, zamítl žalobu L. M., kterou se domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 12. 1. 2015, č. j. KrÚ 2206/2015/ODSH/12, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, odboru správních agend, ze dne 18. 8. 2014, č. j. OSA/P-367/14-D/26, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „zákon o přestupcích"), neboť porušil jinou povinnost stanovenou zvláštním právním předpisem, konkrétně ust. § 94a odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění

(dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že do 5 pracovních dnů od nabytí právní moci rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, ze dne 19. 11. 2013, č. j. 90364/2013, kterým mu byla mimo jiné uložena sankce – zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců, tj. do dne 7. 2. 2014 neodevzdal věcně a místně příslušnému správnímu orgánu svůj řidičský průkaz, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a povinnost k úhradě nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Krajský soud s poukazem na ust. § 94a odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu především dospěl k závěru, že žalobce byl povinen do dne 7. 2. 2014 odevzdat svůj řidičský průkaz. Bylo tomu tak proto, že ke dni 31. 1. 2014 nabylo právní moci rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, ze dne 19. 11. 2013, č. j. 903364/2013, kterým byl žalobci uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Právě tím, že žalobce následně nesplnil svou zákonnou povinnost odevzdat řidičský průkaz v předepsané lhůtě, naplnil tento účastník řízení skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 46 odst. 1 zákona o přestupcích. Podle tohoto ustanovení je přestupkem porušení jiných povinností, než které jsou uvedeny v § 21 – 45 zákona o přestupcích, jsou-li stanoveny zvláštními právní předpisy včetně nařízeními obcí a krajů. Tímto zvláštním předpisem je i již zmíněný zákon o silničním provozu a porušením povinnosti v něm stanovené je právě výše zmíněné ust. § 94a odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu.

Krajský soud neshledal důvodnou žalobní námitku o nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Je tomu tak proto, že ve výroku uvedeného rozhodnutí je dostatečně jasným, nezaměnitelným a přezkoumatelným způsobem uvedeno, jakého konkrétního protiprávního jednání se žalobce dopustil a je v něm vymezeno i časové období určené ke splnění již uvedené zákonné povinnosti žalobce.

Nedůvodná a zcela účelová je argumentace žalobce, že pokud neodevzdal řidičský průkaz, tak žádným způsobem neohrozil zájem společnosti. Žalobce jako řidič si měl být vědom toho, že i držení řidičského průkazu bez řidičského oprávnění není bezvýznamnou okolností. Správní orgán I. stupně proto oprávněně dovozoval, že ze strany žalobce může dojít k zneužití jeho řidičského průkazu při případných běžných silničních kontrolách. Významný je v tomto směru i předchozí judikaturní závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený ve věci sp. zn. 7 As 137/2011, v němž se kasační soud vyjádřil k naplnění materiální stránky přestupku podle ust. § 94a odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Pokud totiž určitá osoba jedná v rozporu s ust. § 94a zákona o silničním provozu a naplní tím formální znaky skutkové podstaty přestupku, za něž byl přestupce také v této věci postižen, *„je nutno mít za to, že je naplněn i znak materiální, ledažeby existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl“*. Takové zvláštní okolnosti však u žalobce nenastaly. Žalobci vznikla povinnost odevzdat řidičský průkaz do 7. 2. 2014. Tuto povinnost však žalobce nesplnil. Věděl tedy nebo přinejmenším vědět měl a mohl, že nemá mít řidičský průkaz u sebe, protože je povinen jej odevzdat. U žalobce tak byla naplněna jak formální, tak i materiální stránka přestupku, který mu byl kladen za vinu.

Žalobce se mýlí, tvrdí-li, že jeho povinnost odevzdat řidičský průkaz zanikla dne 27. 2. 2014, tedy ke dni, kdy bylo vydáno usnesení Magistrátu města Jablonec nad Nisou, č. j. 17295/2014, o odkladu výkonu rozhodnutí. Tímto rozhodnutím byl pouze odložen výkon předchozího rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, ze dne 19. 11. 2013, č. j. 90364/2013, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, § 125c odst. 1 písm. e) bod 2 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena sankce (pokuta) ve výši 7.000 Kč a výše zmíněný zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců a povinnost k náhradě nákladů řízení. Usnesení Magistrátu města Jablonec nad Nisou ze dne 27. 2. 2014, č. j. 17295/2014, (dále také „rozhodnutí o odkladu"), se však týkalo rozhodnutí, jehož předmětem nebyl postih protiprávního jednání žalobce spočívajícím v nesplnění výše zmíněné zákonné povinnosti odevzdat řidičský průkaz (§ 94a odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), ale rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, § 125c odst. 1 písm. e) bod 2 zákona o silničním provozu, jímž byla žalobci uložena sankce (pokuta) ve výši 7.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na uvedenou dobu (rozhodnutí ze dne 19. 11. 2013, č. j. 90364/2013).

Povinnost odevzdat řidičský průkaz, za jejíž nesplnění byl žalobce potrestán žalovaným rozhodnutím, tedy nebyla stanovena rozhodnutím, jehož výkon byl odložen, ale byla stanovena zákonem. Oprávnění správního orgánu rozhodnout o odpovědnosti za přestupek žalovaným rozhodnutím proto nemohlo být zmíněným rozhodnutím o odkladu dotčeno. Z uvedených důvodů proto krajský soud podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce L. M. jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel") včasnou kasační stížnost, kterou opřel o důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel především nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu nebylo nezákonné pro nedostatečné časové vymezení spáchaného přestupku. Časové vymezení jednání, které mu bylo napadeným rozhodnutím o přestupku kladeno za vinu, inklinuje k porušení zásady zákazu dvojího potrestání. Stejně tak nezohledňuje ani další rozhodnou okolnost, kterou je pozbytí povinnosti odevzdání řidičského průkazu v důsledku rozhodnutí o odkladu. Krajský soud zřetelně v uvedených směrech nevzal v potaz existenci „trvajícího deliktu". Je tomu tak proto, že se přestupku podle ust. § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu nedopouští pachatel jednorázově, ale tento přestupek trvá až do doby, než povinnost odevzdat řidičský průkaz zanikla. V projednávané věci šlo tudíž o trvající delikt a proto měl být stěžovatel správně postihován jen za určité – přesně vymezené období trvání deliktu. Mělo tomu být tak proto, aby bylo vyloučeno, že v případě dalšího řízení za tentýž přestupek (zde neodevzdání řidičského průkazu), tj. pokud by byl trestán za tentýž skutek opakovaně (neodevzdal-li by řidičský průkaz), mohla by nastat situace, že bude sankcionován za stejné období trvání skutku opakovaně. Takový postup by byl v rozporu se zásadou ne bis in idem. Z těchto důvodů je proto nezbytné, aby doba, za kterou je občan rozhodnutím o přestupku postihován (období trvání deliktu), byla specifikována ve výroku správního rozhodnutí. Tento požadavek ale nevzal krajský soud v potaz. Při interpretaci výroku

napadeného rozhodnutí je možné analogicky vycházet z trestního zákoníku, podle kterého se v případě trvajícího trestného činu vychází z toho, že postihovaná doba je určena počátkem trvání trestného činu a ukončena je právní mocí rozhodnutí. Toto pravidlo však v podmínkách správního soudnictví není zcela jednoznačné. Stěžovatel proto nemá do budoucna žádnou jistotu, že v případě trvání uvedeného přestupku, nedojde k zahájení řízení pro identické nesplnění povinnosti a bude vycházet ze stejného, analogicky určeného, okamžiku ukončení postihované doby. Pokud na uvedené skutečnosti krajský soud nereflektoval, jednoznačně nesprávně hodnotil právní otázku.

Krajský soud nesprávně po právní stránce posoudil i otázku, zda stěžovateli trvala povinnost odevzdat řidičský průkaz i po té, co došlo dne 27. 2. 2014 k vydání rozhodnutí o odkladu, kterým k tomuto dni došlo k odložení výkonu rozhodnutí (trestu), jímž byl stěžovateli mimo jiné uložen též trest zákazu řízení motorových vozidel. Za této situace je přece zcela logické, že v případě, kdy je následně výkon rozhodnutí odložen, zaniká též povinnost odevzdat řidičský průkaz. Opačný výklad by byl absurdní. Zanikla-li proto účinnost rozhodnutí, kterým byla stanovena sankce zákazu řízení motorových vozidel, ať již v důsledku jeho zrušení či odložení, zanikla též povinnost řidičský průkaz odevzdat. Pokud tedy krajský soud v posuzovaném případě tvrdí, že usnesení o odkladu výkonu rozhodnutí nemělo žádný vliv na povinnost odevzdat řidičský průkaz, je takový závěr nesprávný. Stěžovatel má tedy za to, že neměl být trestán za období, kdy jeho povinnost odevzdat řidičský průkaz již netrvala.

Stěžovatel setrvává i na svém žalobním tvrzení, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvého stupně je celkově nejasný a nesrozumitelný, a tudíž nepřezkoumatelný. Je tomu tak proto, že byl potrestán z toho důvodu, že „neodevzdal řidičský průkaz příslušnému orgánu obce s rozšířenou působností“. Tento správní orgán ve výroku svého rozhodnutí však již blíže nespecifikoval, kterému konkrétnímu obecnímu úřadu s rozšířenou působností měl řidičský průkaz vlastně odevzdat. Nebylo tak dostatečně stanoveno místo skutku ve smyslu správní žaloby. Z tohoto důvodu byl na jedné straně potrestán za období, kdy nebyl vůbec povinen odevzdat svůj řidičský průkaz, a na druhé straně mu nebylo ani sděleno, kde vlastně (u kterého místně příslušného orgánu s rozšířenou působností) má správně odevzdat svůj řidičský průkaz. Vzhledem k tomu, že krajský soud žalobu zamítl a neshledal napadené správní rozhodnutí ani nepřezkoumatelným, je i jeho rozsudek nutně nejen nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, ale i nepřezkoumatelným.

Ze všech uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný Krajský úřad Pardubického kraje se plně ztotožňuje s právními závěry krajského soudu a setrvává na svém právním názoru vysloveném v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 12. 1. 2015. K námitce nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí v důsledku neuvedení přesné specifikace obce s rozšířenou působností, kde by měl stěžovatel svůj řidičský průkaz odevzdat, poukazuje na dikci ust. § 124 odst. 3 ve spojení s odstavcem 7 zákona o silničním provozu. Z poukazovaných ustanovení tohoto zákona zcela jednoznačně vyplývá, že místem odevzdání řidičského průkazu byl obecní úřad s rozšířenou působností, v jehož územním obvodu se nachází obvyklé bydliště žadatele o

řidičské oprávnění, žadatele o vrácení řidičského průkazu, držitele řidičského oprávnění nebo držitele řidičského průkazu, etc. V případě stěžovatele byl tímto úřadem podle evidenční karty řidiče Magistrát města Pardubic, odbor dopravy. Tato skutečnost byla stěžovateli dobře známa. Je tomu tak proto, že stěžovatel zde již dříve jednou řidičský průkaz odevzdával (srov. str. 8 odst. 10 spisu správního orgánu prvého stupně), a dále to vyplývá i z výzvy k odevzdání řidičského průkazu ze dne 12. 2. 2014, kterou si stěžovatel osobně převzal (viz. str. 7 správního spisu) a kde bylo výslovně uvedeno, že má svůj řidičský průkaz odevzdat na Magistrátu města Pardubic, odboru dopravy, včetně konkrétní adresy. Ze všech těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3, 4 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podává z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a současně také pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Jde-li o vytýkanou nepřezkoumatelnost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], Nejvyšší správní soud konstatuje, že jde o vlastnost rozhodnutí správního soudu, ke které je povinen přihlížet z úřední povinnosti. K posouzení této vady řízení musel Nejvyšší správní soud přistoupit přednostně. Je tomu tak proto, že by bylo přinejmenším předčasné, aby se nejdříve zabýval právním posouzením věci samé, byl-li by současně napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný nebo byl-li by založen na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Rozhodující správní soud není přitom limitován dispoziční zásadou (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s. či § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je* i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat především vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I ÚS 741/06, (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc*

byla spravedlivě posouzena“. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, vyplývá, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*“ Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je jinak společný závěr, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“.

Stranou pozornosti Nejvyššího správního soudu nezůstala ani otázka přezkoumatelnosti správních rozhodnutí. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž se Nejvyšší správní soud vyslovil, že: „*V rámci řízení o uložení pokuty za správní delikt, zahajovaného z úřední povinnosti (ex officio), jako jedné ze základních forem správního trestání je třeba klást zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů a jejich*

rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů ve smyslu § 3 správního řádu z roku 2004, jakož i zásadou vyšetřovací (vyhledávací) podle § 50 odst. 3 věty druhé téhož zákona". V rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2412/2011, vyslovil Nejvyšší správní soud právní názor, že: „*Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu z roku 2004 v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena; toto ustanovení je tak ve vztahu k § 82 odst. 4 téhož zákona lex specialis. Má-li správní orgán povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena i bez návrhu (z logiky věci bez návrhu toho, komu má být povinnost uložena), nemůže se správní orgán ohledně návrhů takové osoby na provedení dalších důkazů současně dovolávat § 82 odst. 4 správního řádu (zásady koncentrace řízení). Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu na řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, nedopadá.*"

Obecně lze tedy ve vztahu k přezkoumatelnosti, resp. nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí vztáhnout premisy a závěry upravující přezkoumatelnost rozhodnutí správních soudů, jak byly vytýčeny již shora.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze okolnost, že obsah odůvodnění rozhodnutí správního soudu v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči tomuto rozhodnutí ze strany účastníků řízení. Pokud by vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo žalobní námitky a zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

Totožné platí i ve vztahu ke správním rozhodnutím.

Z výroku rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, odboru správních agend, ze dne 18. 8. 2014, č. j. OSA/P-367/14-D/26, vyplývá, že stěžovatel L. M. byl uznán vinným ze spáchání přestupku proti pořádku ve státní správě podle ust. § 46 odst. 1 zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že do 5 pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, ze dne 19. 11. 2013, č. j. 90364/2013, kterým mu byla uložena sankce (zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců), neodevzdal příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností svůj řidičský průkaz. Ze shora uvedeného rozhodnutí správního orgánu ze dne 18. 8. 2014, č. j. OSA/P-367/14-D/26, (např. str. 4 pod čarou), jakož i výzvy ze dne 12. 2. 2014, o kterou se toto rozhodnutí správního orgánu opírá, lze podle Nejvyššího správního soudu bez dalšího dovodit, že správním orgánem, kterému byl stěžovatel povinen odevzdat svůj řidičský průkaz, byl správní orgán – Magistrát města Pardubic, odbor dopravy. Totéž

lze dovodit i z rozhodnutí žalovaného, který při svém rozhodování uvádí (str. 2 a násl.), že stěžovatel svůj řidičský průkaz neodevzdal věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Který správní orgán je ve vztahu ke stěžovateli věcně a místně příslušný (obecní úřad s rozšířenou působností) stanoví zákon o silničním provozu, a se odvíjí od obvyklého bydliště stěžovatele (srov. § 124 citovaného zákona o silničním provozu). Uvedeného by si měl být stěžovatel dobře vědom, zvláště pak, je-li v tomto řízení zastoupen advokátem.

Za tohoto skutkového a právního stavu věci proto obstojí právní názor krajského soudu, že napadené správní rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro stěžovatelem vytýkanou nesrozumitelnost jeho výroku. Je tomu tak proto, že napadený výrok správního orgánu prvého stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného je dostatečně určitý i srozumitelný. Je z něj bez jakýchkoliv pochybností zřejmé, že stěžovatel byl v této věci uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 46 odst. 1 zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že nejpozději dne 7. 2. 2014 neodevzdal svůj řidičský průkaz na příslušném obecním úřadu s rozšířenou působností (zde Magistrátu města Pardubic, odboru dopravy), ačkoliv mu tato povinnost vznikla přímo ze zákona (§ 94a odst. 2 zákona o silničním provozu). Stejně tak je z napadených správních rozhodnutí zřejmé, že ke spáchání tohoto přestupku (k naplnění zákonných předpokladů) ze strany stěžovatele došlo právě dne 7. 2. 2014 a že mu za toto jednání (nesplnění zákonem stanovené povinnosti v zákonné lhůtě) byla uložena sankce, a to v zákonném rozsahu. Na uvedeném nemění nic ani okolnost, že rozhodnutí, které bylo nutným předpokladem vzniku stěžovatelem nesplněné zákonné povinnosti, byl posléze přiznán odkladný účinek. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem konstatuje, že napadené správní rozhodnutí netrpí stěžovatelem vytýkanou nepřezkoumatelností. Stejně tak na zákonnosti napadeného rozhodnutí a uložené sankci za jeho spáchání nemění nic ani charakter tohoto protiprávního jednání stěžovatele (jde o trvající delikt). Z téhož důvodu proto není ani nepřezkoumatelný napadený rozsudek krajského soudu.

Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný ani z jiných důvodů, ke kterým by musel Nejvyšší správní soud přihlédnout z úřední povinnosti. Je z něj dostatečně patrné, že správní soud posoudil zákonnost napadených rozhodnutí skrze veškeré uplatněné žalobní námitky obsažené v podané žalobě stěžovatele ze dne 30. 3. 2015. Při svém rozhodování pak vyšel i ze skutkového stavu zjištěného žalovaným (str. 2 odst. 4 a násl. rozsudku). Vyplývá z něj také, jak krajský soud posoudil stěžovatelovu věc po právní stránce, proč má jeho žalobní výhrady za liché, mylné či vyvrácené a z jakých důvodů má za to, že obstály skutkové a právní úvahy žalovaného. Přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu ostatně svědčí i obsah podané kasační stížnosti, v níž stěžovatel vytýká tomuto správnímu soudu - podle jeho mínění - věcnou nesprávnost tímto soudem vyslovených názorů k otázce přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvého stupně a dále nesprávnost vysloveného názoru soudu stran účinků rozhodnutí o odkladu ze dne 27. 2. 2014.

Rozsudkem krajského soudu bylo přezkoumáno napadené rozhodnutí žalovaného a správní soud v něm vyslovil názor, že toto rozhodnutí ani jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu netrpí žalobou vytýkanou nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost.

S tímto závěrem stěžovatel nesouhlasil s ohledem na povahu svého jednání, které má trvající charakter, a z důvodu obav, aby mu totožné jednání nebylo žalovaným či jiným správním orgánem opakovaně kladeno k tíži (nebyl opakovaně trestán za totéž jednání).

Jak vyplývá již ze shora uvedeného, přezkoumal-li by věcně krajský soud napadené rozhodnutí (tak tomu bylo i v této věci), ačkoliv by toto rozhodnutí bylo ve skutečnosti nepřezkoumatelné, zatížil by nutně i své rozhodnutí (rozsudek) stejnou nepřezkoumatelností, kterou by trpělo přezkoumávané rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Za takového stavu věci by potom postrádalo opodstatnění vytýkat rozsudku krajského soudu jeho nezákonnost pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Je tomu tak proto, že by toto rozhodnutí bylo v tomto směru nepřezkoumatelným.

Nejvyšší správní soud rozhodující v této věci ale neshledal, že by krajský soud pochybil, pokud dospěl k závěru, že napadená správní rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná.

Na uvedeném ničeho nemění ani stěžovatelova obsáhlá argumentace a předestíraný výklad k charakteru protiprávního jednání stěžovatele, mající formu trvajícího deliktu. Z napadených rozhodnutí správních orgánů i z rozsudku krajského soudu zcela správně vyplývá, že formální i materiální znaky posuzovaného přestupku stěžovatele byly naplněny. Jak již bylo uvedeno, stěžovatel byl uznán vinným ze spáchání přestupku, kterého se dopustil tím, že nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou ze dne 19. 11. 2013, č. j. 90364/2013 (která nastala dle doložky právní moci dne 31. 1. 2014), nejpozději do dne 7. 2. 2014 neodevzdal řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu s rozšířenou působností. Okolnost, že nezákonné jednání stěžovatele trvalo i dále po tomto termínu, tedy že stěžovatel svůj řidičský průkaz neodevzdal ani později (jedná se svou povahou o trvací delikt), je z hlediska zákonnosti výroku o vině stěžovatele bezvýznamná. Je tomu tak proto, že jednání, které bylo stěžovateli kladeno za vinu, bylo nesporně prokázáno. Ostatně ani stěžovatel nijak nerozporoval okolnost, že dne 7. 2. 2014 uplynula zákonná lhůta k odevzdání jeho řidičského průkazu, ani to, že jej k tomuto dni neodevzdal příslušnému obecnímu orgánu s rozšířenou působností.

Skutkové i právní vymezení stěžovatelem spáchaného skutku je dostačující a odpovídá i předestřené judikatuře (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 39, dostupný na www.nssoud.cz). Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je především to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. Ze shora uvedeného zcela nepochybně vyplývá, že stěžovatel byl postižen jen za to, že nesplnil svou zákonnou povinnost nejpozději dne 7. 2. 2014, tedy ve lhůtě stanovené zákonem (§ 94a odst. 2 zákona o silničním provozu). Takto formulovaný výrok rozhodnutí správního orgánu je dostatečně konkrétní a plně vyhovuje všem požadavkům na něho kladeným.

Na posouzení zákonnosti napadeného správního rozhodnutí ze strany krajského soudu nemohla mít vliv ani argumentace stěžovatele o jeho možném budoucím

opakovaném trestání za spáchání téhož protiprávního jednání (rozhodnutí inklinuje k porušení zásady zákazu dvojího trestání). Je tomu tak proto, že krajským soudem byla nyní posuzována zákonnost v pořadí prvého přestupku stěžovatele za porušení jeho povinnosti odevzdat nejpozději dne 7. 2. 2014 svůj řidičský průkaz. Předestřené argumenty o možném budoucím opakovaném (dvojím) trestání v této věci postrádají jakékoliv opodstatnění. Jejich relevance by mohla přicházet v úvahu jen v souvislosti s opakovaným trestáním téhož jednání stěžovatele (druhým rozhodnutím o přestupku). O tento případ však v projednávané věci nejde.

Důvodná není ani námitka stěžovatele, že krajský soud nesprávně po právní stránce posoudil otázku, zda stěžovateli trvala povinnost odevzdat řidičský průkaz i po té, co došlo dne 27. 2. 2014 k vydání rozhodnutí o odkladu. Krajský soud dospěl v tomto směru ke zcela správnému závěru, že se stěžovatel mýlí, pokud tvrdí, že jeho povinnost zanikla dne 27. 2. 2014, tedy okamžikem, kdy bylo vydáno usnesení o odkladu výkonu rozhodnutí.

Je tomu tak proto, že usnesením Magistrátu města Jablonec nad Nisou ze dne 27. 2. 2014, č. j. 17295/2014, byl pouze odložen výkon rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, ze dne 19. 11. 2013, č. j. 90364/2013, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, § 125c odst. 1 písm. e) bod 2 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena sankce (pokuta) ve výši 7.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců. Usnesení Magistrátu města Jablonce nad Nisou o odkladu ze dne 27. 2. 2014 nejen pro svůj termín vydání, ale především pro svou povahu, nemohlo zpětně ničeho změnit na tom, že stěžovatel porušil svou zákonnou povinnost stanovenou mu v ust. § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu, pokud do dne 7. 2. 2014 neodevzdal svůj řidičský průkaz, a že tak naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 46 odst. 1 zákona o přestupcích. Aby se stěžovatel tohoto přestupku nedopustil, měl správně ke dni 7. 2. 2014 vrátit svůj řidičský průkaz a posléze měl v návaznosti na usnesení o odkladu možnost případně požádat o jeho zpětné vydání. Takto ale stěžovatel nepostupoval. Naopak se rozhodl porušit poukazované ustanovení zákona o silničním provozu. Zcela po právu byl proto uznán vinným ze spáchání nyní posuzovaného přestupku.

Pokud tedy krajský soud vyslovil v napadeném rozsudku právní závěr, že předmětné usnesení o odkladu výkonu rozhodnutí nemělo žádný vliv na povinnost stěžovatele odevzdat řidičský průkaz, a stejně tak, že nemělo vliv na posouzení otázky, zda se stěžovatel dopustil k tíži mu kladeného přestupku, nelze takovému závěru krajského soudu ničeho vytknout.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatele směřující proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 20. 1. 2016, č. j. 52 A 37/2015 – 51, protože není důvodná (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2016

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu